

Anarşi ve teröre Said Nursi'den çözümler: Bize ne oldu?

Müslüman coğrafyanın her yanından kan ve göz yaşı damlıyor. Bize ne oldu? Biz niye bu hale düştük? Ümmetin bu gözyaşı nedir Allah aşkına? Neler oluyor? Kimler bizi bu hallere düşürdü?

Müslüman coğrafyanın her yanından kan ve göz yaşı damlıyor. Bize ne oldu? Biz niye bu hale düştük. Ümmetin bu gözyaşı nedir Allah aşkına. Neler oluyor?

Münafıkların, Deccal komitalarının, zındıkların ettiği yetmiyormuş gibi, birde biz bize ediyoruz. Kardeş kavgalarının içerisinde debelenip duruyoruz. Kardeş kardeşi vuruyor. Ne oldu bize böyle. Kimler bizi bu hallere düşürdü? Neden biz bize düşman olduk.

Allah kimseye bu acıyı yaşatmasın. Allah kimsenin ocağına bu ateşi düşürmesin. Bizim evimizde her şehit haberinde figan artar. Dokuz aylık bebeğini babasız bırakan 28 yaşında bir yiğidi toprağa verdik biz. Her şehit haberi bizim yaramızı tazeler. Allah'ım hiçbir aileye yaşatmasın bu acıyı!

Bu acıyı dindirmenin bir yolunu bulmalıyız. Gözyaşını, barut kokusunu yok etmenin bir yolunu bulmalıyız. Yoksa erken bir kıyamet kopacak başımıza.

Dünya dar mı gelmeye başladı. Dünyaya mı yerleşemiyoruz yoksa erken bir kıyameti koparmaya mı çalışıyoruz?

Beşer zulmediyor, ama kader hangi amelimizin karşılığında adalet ediyor ya da hangi amelsizliğimizin cezasını çekiyoruz?

Bir zamanlar üç kıt'aya hükmeden; Avrupa'ya, Asya'ya, Afrika'ya adalet dağıtan Müslüman ecdadın çocuklarına ne oldu? Karıncaya bilerek ayak basmayın diyen bir inançla başı bağı olan Müslümanlar, nasıl birbirlerinin canına kıyar oldular?

Bu anarşiden bu terörden bu kaostan kurtulmanın bir çaresi yok mu?

BÜYÜK KAFALAR GAFLET İÇERİSİNDE

Bediüzzaman Said Nursî diyor ki:

“Dünya, büyük bir manevî buhran geçiriyor. Manevî temelleri sarsılan Garp cemiyeti içinde doğan bir hastalık, bir veba, bir taun felâketi, gittikçe yeryüzüne dağılıyor. Bu müthiş sari illete karşı İslâm cemiyeti ne gibi çarelerle karşı koyacak? Garbın çürümüş, kokmuş, tefessüh etmiş, bâtıl formülleriyle mi, yoksa İslâm cemiyetinin ter ü taze iman esaslarıyla mı? Büyük kafaları gaflet içinde görüyorum. İman kalesini küfrün çürük direkleri tutamaz. Onun için ben yalnız iman üzerine mesaimi teksif etmiş bulunuyorum.”¹

İman olmayanda merhamet olmaz. İman olmayanda şefkat, vicdan olmaz. İman olmayanda Allah korkusu olmaz. Allah korkusu olmayan anarşist olur, terörist olur, ateist olur. Öyleyse herşeyin başı imandır. Sağlam bir imandır. Allah'a imandır. Ahirete imandır. Meleklerle imandır. Kitaplara imandır. Kadere imandır. Hayır ve şerrin Allah'tan geldiğine imandır. Kimki bunlara sağlam iman ederse, huzur bulur, saadet bulur, merhametli olur, vatansever olur. Kim ki bunlara iman ederse, haramı helâli bilir. Allah'ın yasak ettiklerinden uzak durur.

Allah bizden ne istiyor, ne istemiyor bilir iman eden. Bediüzzaman Hazretlerinin bu konudaki düşüncelerine kulak vermeliyiz.

“Büyük kafaları gaflet içinde görüyorum” diyor. Kim bu büyük kafalar? Elbette toplumu memleketi yöneten kafalar büyüktür. Öyleyse memleketi yönetenlerin de Said Nursî'ye kulak vermeleri şarttır.

Bizi bu halde durduran, bizi ortaçağ karanlığında bekleten altı tane hastalığımız² var, diyor Bediüzzaman.

Bakın bizi kaosa, bizi anarşiye, bizi teröre yönlendiren hastalıklarımız bunlar.

Toplumun hayatı nasıl felç olur, bir bakalım.

BİZE EN EVVEL LÂZİM OLAN NEDİR?

Bu hastalıklardan bir tanesi; doğruluğun siyasî ve içtimaî hayatta ölmesi birinci hastalığımız. Doğruluk şahsi ve toplumsal hayattan uzaklaşınca yerine ne geçiyor? Yalan.

Doğruluk olmazsa ne olur, yalan olur. Yalan nedir?

Halk arasında derler ki; yalan Allah'ın düşmanı. Öyle demezler mi... Evet, yalan Allah'ın düşmanı... Ee! Ben de yalan var. Ben ne oldum!..

Kur'ân'da Allah diyor ki;

‘Ya eyyuhellezine amenu lime tekulune ma la tef'alune. (Ey iman edenler yapmayacağınız şeyleri niçin söylüyorsunuz.)
Kebure matken indallahi en tekulu ma la tef'alune. (Yapmayacağınız şeyleri söylemeniz, Allah katında büyük gazap gerektiren bir iştir.) (Saff Sûresi)

Ahzab Sûresinde buyuruyor ki;

‘Ya eyyuhellezine amenu itteku allahe ve kulu kavlen sediden. (Ey iman edenler takva sahibi olun. Yalan söylemeyin, doğru söz söyleyin)

Ne zamanki yalan ticarete girdi, yalan siyasete girdi, yalan evimize, ailemize girdi. Anarşi orada tohumunu attı, demektir.

“Siyaset propogandaları yalana fazla revaç verdi. Yalanın çirkinliği gizlendi. Doğruların güzelliği görünmez oldu.”3 diyor, Bediüzzaman.

Yalan ticaretteki güveni sarsmıştır. Yalan siyasete güveni sarsmıştır. Yalan ailedeki huzuru sarsmıştır. Yalan siyasetteki kalkınmayı ve ilerlemeyi sarsmıştır. Ticareti, siyaseti, aile hayatı sarsılan toplumu kaos beklemektedir. Anarşi ve terör beklemektedir.

Ebu'd- Derda rivayet eder ki; bir gün Resulullah:

-Ya Resulallah! Mü'min hırsızlık yapar mı?

- Evet, bazen yapar.

-Ya Resulallah! Mü'min şunu yapar mı, bunu yapar mı?

- Yapar.

-Ya Resulallah! Mü'min yalan söyler mi?

-Mü'min yalan söylemez, buyurdular.

Başka bir hadiste Safvan bin Süleym (ra) diyor ki;

-Ya Resulallah! Mü'min korkak olur mu?

- Evet, olur

-Mü'min cimri olur mu, Ya Resulallah?

- Evet, olur.

-Peki yalancı olur mu Ya Resulallah?

-Hayır olmaz, buyurdular.

Doğu'daki aşiretlere Bediüzzaman, Meşrûtiyeti ders verirken aşairin çeşitli suallerine muhatap olur. Bakın onlardan bir konuşmasında Said Nursî diyor ki:

Bediüzzaman'a sorarlar:

“Her şeyden evvel bize lâzım olan nedir?

Cevap: Doğruluk.

Daha nedir? Derler.

Cevap: Yalan söylememek, der.

Daha: Sıdk, ihlâs, sadâkat, sebat, tesanüd, der Üstad.

Neden? diye sorarlar:

Küfrün mahiyeti yalandır. İmanın mahiyeti sıdktır (doğruluk)” der.4

Bakın tarihe. Yalancı kimdir arkadaşlar?

Müseylime-i Kezzap yalancıdır.

Doğru kimdir?

Ebubekir Sıddık'tır.

Birinde anarşi, kaos, huzursuzluk ve terör vardır. Düşmanlık vardır. Diğerinde iman, itaat ve sadâkat vardır. Huzur vardır. Güven vardır.

MÜSLÜMANLARI BİRBİRİNE BAĞLAYAN BAĞLAR NELERDİR?

Başka bir hastalığımız; "Ehl-i imanı bir birine bağlayan bağları bilmemektir" diyor Bediüzzaman.

Ehl-i İmanı birbirine bağlayan bağlar nelerdir?

Bizi burada bir araya getiren nedir? Benimle sizi buluşturan sırrı keşfettiğimizde, idrak ettiğimizde, bunun şuuruna vardığımızda, bizim aramızda anarşi olmaz. Bizim aramızda kaos olmaz. Bizim aramızda Terör olmaz. Huzursuzluk olmaz. Bizi bir araya getiren İslâm' dır. İslâm Kardeşliğidir.

Camide aynı safta el bağladığımız cemaate karşı nasıl kendimizi kardeş olarak görüyor ve cemaat olmanın, Mü'min olmanın hazzını yaşıyorsak; aynı duyguları ve aynı samimiyeti de sokağa taşımamız. Ticarete taşımamız. Resmiyete, memuriyete taşımamız.

Aynı Allaha inanıyor olmak bizi birbirimize bağlayan en kuvvetli bağıdır. Aynı Allah'ın kullarıyız biz. Aynı Kur'ân'a inanıyoruz biz. Aynı Peygambere (asm) inanıyoruz, aynı kibleye yöneliyoruz.

Bizi birbirimize bağlayan o kadar çok bağımız var ki; Allah diyor ki:

"Ey Allahın kulları kardeş olunuz!" ve diyor ki 'İnananlar birbirinin kardeşidir. Mü'minler kardeştir. Diyor Hucurat Sûresinde. (Hucurat Sûresi Ayet: 49.10)

Bu salondaki muhabbet ve uhuvveti sokağa taşımamız, caddeye taşımamız, işe taşımamız, ticarete taşımamız. Bizi birbirimize bağlayan mukaddes bağları hayata geçirmeliyiz. Kaosu, anarşiyi, terörü yenmenin yolu budur.

Muhabbet ve uhuvvet sadece camide namaz esnasında kalmamalı. Muhabbet ve uhuvvet sadece Kadirilerin, Nakşilerin tarikatlerin cemaatlerin; Nurcuların, Süleymancılardan sohbet halkalarında kalmamalı. Sokakta caddede iş yerinde evimizde ticaretimizde de devam etmeli.

KÜRTLER VE ARAPLARLA KARDEŞ OLDUĞUMU HİSSETTİM

İlk defa Türkiye sınırlarını geçip başka bir ülkenin toprağına ayak bastığımda; Zaho'da camiye gördüm. Namaz kılmak için içeri girdim. Cemaat imama uymuştu. Ben de uydum. Namaz bitti, dışarı çıktık. Baktım başka bir dil konuşuyorlardı. Ne dediklerini hiç anlamıyordum. Sadece Allah, Kur'ân, Kâbe gibi mukaddes kelimeler kullandıklarında bu değerlerin ortak olduğunu gördüm.

Kendimi Türkiye'de gibi hissettim. Çünkü aynı kibleye yönelmiş, aynı Allah'a ibadet etmiştik. Şükürler olsun Allah'ım! Bunlar benim kardeşimdi. Din kardeşimdi, gerçek kardeşimdi. Kürtçe konuşuyorlardı, dilleri farklıydı, ama aynı Allah'ın kullarıydık. Ve onlarla beni yakınlaştıran tek şey, kardeş olarak uhuvvetimi sağlayan tek şey Müslüman oluşlarıydı. Benim de Müslüman oluşumdu.

Musul'da Yunus Nebi Camii'nde saf bağlarken Türkleri gördüm. Aynı Allah'a iman etmenin hazzını ve kardeşliğini yaşadım.

Bağdat'ta, Araplarla aynı safta İmam-ı A'zam Camii'nde Allah'a ibadet ederken, Araplarla uhuvvet ve muhabbet

duygularım kabardı. Irklar, soylar soplalar bizim ayrılık sebebimiz değildi. Bilâkis bunlar birer tanımdı. Kendimizi tanımlamanın bir şekliydi. Ali olabilirdik, Veli, Hasan, Hüseyin Umeyr, Zübeyr, Berfin, Baran olabilirdik. Kürt, Türk, Arap, Çerkez, Çeçen, Türkmen olabilirdik. Bunlar birer tanımdı. Kimlikti. Ki, birbirimizi daha iyi tanıyalım, yardımlaşalım, dayanaşalım ve tanışalım. Aslolan herkesin takvada yarışması değil miydi.

Bediüzzaman'ın da söylediği de bu değil mi?

“İttihad-ı İslâm ile ve hakikî İslâmiyet milliyeti ile gayrete gelmediğimiz sürece zararlar”5 yakamızı bırakmayacaktır. Anarşi ve terör yakamızı bırakmayacaktır.

Bütün İslâm taifeleri uhuvvet-i İslâmiye ile yani İslâm kardeşliği ile birbirlerine bağılıdır diyor, Üstad Bediüzzaman.

Bu uhuvveti, bu muhabbeti bu İslâm kardeşliğini biz; sokaklarımıza, caddelerimize, iş yerlerimize, dairelerimize, mahallelerimize, şehirlerimize, ülkemize ve diğer Müslüman taifelerine, onların memleketlerine yaydığımız, bu muhabbetle, bu uhuvvetle onlara yakınlaştığımızda, tıpkı “Amerika Birleşik Devletleri gibi, Cemahir-i Müttefika-i İslâm tahakkuk edecektir ve İttihad-ı İslâm sağlanacaktır.”6

Müslümanların bu uhuvvetle, din kardeşliği ile birbirlerine bağlandıkları, bu kardeşliği hayata yansıttıkları gün, anarşi olmayacaktır, kaos olmayacaktır, terör olmayacaktır!

Atilla YILMAZ

DİPNOT:

- 1) Bediüzzaman Said Nursî. YAN. Tarihçe-i Hayat. s. 543.
- 2) Bediüzzaman Said Nursî. YAN. Hutbe-i Şamiye. s. 26.
- 3) Bediüzzaman Said Nursî. YAN. Sözler. s. 452.
- 4) Bediüzzaman Said Nursî. YAN. Münâzarât. s. 103.
- 5) Bediüzzaman Said Nursî. YAN. Hutbe-i Şamiye, s. 61.
- 6) age. s. 62.